

Arrest

nr. 281 642 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Edo etnie en op 3 mei 1973 geboren te Edo State, Nigeria. U was woonachtig in de buurt New Benin in Edo State met uw adoptieouders J. X en P. X en uw broer O. X. U heeft uw lager onderwijs voltooid en werkte erna als mecanicien. U heeft een relatie gehad met N., waarmee u ook twee kinderen, D. en D., had.

U werd thuis steeds slecht behandeld door uw adoptievader – u was wel op dat moment nog niet op de hoogte van uw adoptie – bijvoorbeeld: hij sloeg u; uw (ex-)vriendin, kinderen en vrienden waren niet welkom in het ouderlijke huis, enzovoort. Ook uw broer werd mishandeld door uw vader. Hij besloot daarop thuis weg te lopen en ging in Azaga (Nigeria) wonen.

Op een dag, midden of eind 2006, kwam u terug van uw werk en overhoorde uw ouders ruziemaken. U hoorde hoe uw vader riep 'breng hem terug naar de plaats vanwaar je hem hebt gehaald, hij is niet mijn zoon.' U ging daarop binnen en confronteerde hen met wat u had overheard, namelijk dat zij niet uw biologische ouders zouden zijn. Uw adoptiemoeder ontkende dit eerst, maar nadat u bleef aandringen, vertelde zij u dat uw biologische moeder haar zus was. Er zou een ongeluk gebeurd zijn dat alleen u heeft overleefd, en zij heeft u vervolgens opgevoed. Echter, u geloofde haar niet en dacht dat ze dit alleen zei om u te kalmeren. Twee of drie dagen later, lag u in uw bed thuis toen er plotseling een aantal jongens binnenkwamen. Zij begonnen u te slagen met een stok. U kon ontsnappen en vluchtte naar uw vriend M.. Gezien u geen andere problemen had, vermoedt u dat deze groep was gestuurd door uw adoptievader om u te vermoorden.

U verbleef vervolgens één nacht bij M.. U vertelde hem wat er was gebeurd. Hij heeft u 10.000 Naira gegeven. U bent verder gereisd naar Lagos, waar u nog één week verbleef. U verliet uiteindelijk Nigeria en reisde naar Libië, waar u één jaar verbleef. Daarna, reisde u door naar Italië, waar u aankwam in 2008. U diende een aanvraag tot internationale bescherming in, maar deze werd geweigerd. Uiteindelijk, kwam u op 2 januari 2017 aan in België. Op 18 november 2019, diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

U legde volgende documenten voor ter staving van uw relaas: (1) uw internationaal rijbewijs, uitgegeven door Nigeria (origineel getoond op het CGVS); (2) een aanvraagformulier voor medische beeldvorming (per mail d.d. 05/04/2022).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U zou Nigeria zijn ontvlucht nadat u werd aangevallen door een groep jongens gestuurd door uw adoptievader. Hij wou u weg uit zijn leven, omdat u niet zijn biologische zoon bent. Bij terugkeer, vreest u verdere vervolging door hem (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 4/04/2022, p. 24-27).

U kan echter allerminst overtuigen van een actuele vrees voor vervolging de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het CGVS verwijst hiervoor naar onderstaande vaststellingen.

Ten eerste, kan er maar weinig geloof worden gehecht aan de actualiteit van uw vrees. Immers, u stelt dat u vervolging vreest door uw adoptievader J. X (NPO, p. 26). Opmerkelijk, gezien u bij DVZ had verklaard dat uw beide ouders – O. X en P. X – reeds lang overleden waren (Verklaring DVZ d.d. 17/12/2019, hierna DVZ-V, p. 7). Op het CGVS, stelt u dan ook plotseling dat u denkt dat uw ouders beide nog in leven zijn (NPO, p. 15-16). De vaststelling dat u eerst verklaart dat uw adoptievader – uw vervolger – reeds lang overleden is, om vervolgens te stellen dat u bij terugkeer uw adoptievader vreest en dus bijgevolg ook verklaart dat hij nog in leven is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw actuele vrees reeds sterk. Later in het interview, lijkt u ook nog eens zelf te twijfelen of hij nog wel in leven is: "misschien is mijn vijand al dood" (NPO, p. 16). Daarnaast, haalt u tijdens uw DVZ interview niet expliciet een actuele vrees aan ten opzichte van uw adoptievader. U maakt wel melding van de aanval en uw vermoeden dat uw adoptievader hierachter zat.

Maar, gevraagd wat u dan vreest bij een terugkeer naar Nigeria, antwoordt u: "ik heb geen huis om naartoe te gaan. Ik wil gaan reizen. Ik wil zelf een thuis zoeken en een familie starten" (CGVS Vragenlijst d.d. 10/12/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, legt u maar weinig overtuigende verklaringen af over uw actuele vrees. Gevraagd wat er zou gebeurd zijn indien u niet was weggegaan, antwoordt u: "misschien zou ik dood zijn." Gevraagd wat u denkt dat u zal overkomen als u vandaag zou terugkeren naar Nigeria, stelt u: "als ik naar Nigeria ga, dan kan ik niet terug naar dat huis. Ik weet dat ze mijn ouders niet zijn. Ik heb daar niets meer te zoeken. Ik wil niet terug naar Nigeria gaan. Misschien als ik ga, gaat mijn vriendin mee. Nigeria is groot. Zij en haar familie, haar ouders, zijn nu mijn familie. Haar kinderen noemen mij vader." Gevraagd of u problemen voorziet bij een terugkeer, antwoordt u: "weet je, ik denk dat ik een probleem heb omwille van die ruzie. Ze wouden me vermoorden. Als ik niet wegrende, dan zouden ze me vermoord hebben. Als ik toen was vermoord, dan zou ik hier nu niet zijn." Gevraagd of u dan vreest dat het opnieuw zou gebeuren, antwoordt u: "ik weet het niet. Ik ken mijn vijand niet. Ik heb geen thuis daar. Ik ben klaar met Nigeria. Ik heb een nieuwe familie hier nu." Gevraagd of er een reden is waarom u vandaag niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria, stelt u dat er misschien een probleem is als u teruggaat naar uw vaders' huis gezien hij u niet meer in zijn leven wil. U stelt dat u niet terug wilt naar dat huis. De Protection Officer vraagt u daarop dat indien u niet zou terugkeren naar uw vaders' huis u dan geen problemen voorziet bij een terugkeer, waarop u antwoordt: "nee, als ik Nigeria zou bezoeken, als ik zelf Nigeria zou bezoeken, zou ik alleen de familie van mijn verloofde bezoeken. Ik zou daar niet blijven in Nigeria." De vraag wordt hierop herhaald, maar opnieuw antwoordt u ontwijkend: "ik heb geen probleem. Ik vertelde alle gebeurtenissen. Als ik naar Nigeria zou gaan, dan zou ik naar mijn verloofde haar familie gaan. Nigeria is groot. Als ik naar daar ga, is het alleen om op bezoek te gaan, niet om in Nigeria te blijven." De vraag wordt een derde keer herhaald, waarop u nu zelf aangeeft dat u misschien inderdaad geen probleem heeft, als u daar niet naartoe zou gaan (NPO, p. 26-28). **Het mag uit bovenstaande verklaringen blijken dat u vaag blijft over uw actuele, concrete vrees. Een conclusie die verder wordt gesterkt door het feit dat u wel overweegt om terug te keren naar Nigeria voor 'bezoekjes.'**

Ten tweede, kunnen er ook **sterke twijfels geplaatst worden bij de ernst van uw vrees**. Allereerst, door bovenstaande verklaringen dat u **eventueel wel zou willen terugkeren naar Nigeria voor 'bezoekjes.'** Daarnaast, kan er ook **niet worden ingezien waarom u niet gewoon uw ouderlijke woning verliet en elders in Nigeria bent gaan wonen**. Immers, u verklaart herhaaldelijk dat uw adoptievader u slecht behandelde (NPO, p. 8-10, 16-17): hij sloeg u (NPO, p. 8, 17-18), u kreeg soms geen eten (NPO, p. 8), u stelt dat u nooit heeft kunnen trouwen, omdat niemand op bezoek mocht komen in het huis (NPO, p. 9, 11), zelfs uw (ex-)vriendin en kinderen mochten niet op bezoek komen (NPO, p. 9, 11). U verklaart: "Ik had zoveel zorgen. Ik was niet gelukkig in het huis." (NPO, p. 9). Ondanks dit alles, bleef u wonen in het ouderlijke huis van uw adoptievader. U had nochtans wel de financiële middelen – u werkte als mecanicien (NPO, p. 11-12) – én een gezin – een vriendin en twee kinderen (NPO, p. 22-23) – om bij te gaan wonen. U had zelfs het voorbeeld van uw jongere broer, wie in soortgelijke slechte omstandigheden zat (NPO, p. 8-10, 21), die wel alleen ging wonen (NPO, p. 8-10). **De vaststelling dat u, ondanks dit alles, nooit opteerde om uw ouderlijke huis te verlaten, ondermijnt de ernst van deze feiten sterk.** U werd hiermee ook geconfronteerd op het CGVS en uw antwoord is, op zijn minst, opvallend te noemen: "Ik had een grote kamer daar. Ik had er mijn eigen, persoonlijke ruimte. Waarom zou ik geld uitgeven als ik die plaats had in het huis van mijn vader? Misschien wou hij dat ik wegging, zodat hij mijn kamer kon verhuren. Mijn vriendin mocht niet naar huis komen. Dan wou ik misschien alleen gaan wonen, maar de vader van mijn vriendin vond me niet leuk. Ik wou niet gewoon een vriendin zoeken en hebben en dan veel kinderen om uit het huis te raken." Gevraagd of u dan, na de problemen, heeft overwogen om elders in Nigeria te gaan wonen, antwoordt u: "ja, daarom wou ik naar Lagos gaan. Lagos is drukker. Het leeft 24u/24u. Ze doen er altijd zaken. Je kan naar een park gaan en daar gelukkig zijn. Ik had daar kunnen overleven, maar ik wou niet gewoon overleven. Deze plaats is te saai, dus ik dacht 'eens denken... laat ik naar europa gaan.'" (NPO, p. 29-30). Uit uw verklaringen – u stelt zelf dat u in Lagos had kunnen overleven én uw broer is ook gewoon elders in Nigeria gaan wonen – **blijkt duidelijk dat u simpelweg elders in Nigeria had kunnen wonen en dat u uw land geenszins verlaten hebt uit vrees voor vervolging, noch naar aanleiding van een reëel risico op ernstige schade.** Deze vaststelling wordt nog gesterkt door het feit dat u zich nooit tot de Nigeriaanse autoriteiten heeft gewend na uw problemen. Gevraagd waarom niet, antwoordt u simpelweg: "ik heb er niet aan gedacht" (NPO, p. 28-29). Nochtans, dient er te worden benadrukt dat **internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming**. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U heeft zich immers noch tot de Nigeriaanse autoriteiten gewend, noch zocht u op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming. Daarnaast, **ondermijnt deze vaststelling ook de ernst van de feiten verder. In conclusie, merkt het CGVS op dat u herhaaldelijk gedrag vertoont dat haaks staat op een actuele vrees voor vervolging de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

Ten derde, **diende u tot tweemaal toe uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig in.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u in 2008 aankwam in Italië én ook in 2008 asiel aanvraag daar (NPO, p. 14, 25). Nochtans, had u bij DVZ verklaard dat u pas in 2009 asiel aanvraag (DVZ-V, p. 10). Echter, uit objectieve gegevens in uw administratief dossier, blijkt dat u pas midden 2013 asiel heeft aangevraagd (zie EUODAC-hit in het administratief dossier). U vroeg dus pas vijf jaar na aankomst in Europa internationale bescherming aan. Ook in België diende u uw asielaanvraag laattijdig in. Per uw verklaring, kwam u in België aan op 2 januari 2017 (NPO, p. 26). Echter, u diende pas uw verzoek in op 18 november 2019, bijna drie jaar later dus. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u stelt dat u niet wist hoe u dit moest doen. Erop gewezen dat u reeds eerder asiel had aangevraagd en dus wel op de hoogte was van de procedures, antwoordt u vaagweg dat u niet wist wie de juiste persoon was om dit aan te vragen en dat er veel slechte mensen zijn. Gevraagd of u zich, bijvoorbeeld, niet tot de politie kon wenden om hulp te vragen, antwoordt u simpelweg: "daar heb ik dan een fout gemaakt" (NPO, p. 31-32). **Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.** De vaststelling dat u, zowel na aankomst in Italië als na aankomst in België, nog jaren heeft gewacht alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt. Uw uitleg hiervoor kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en doet dan ook niet afbreuk aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.

Tot slot, **merkt het CGVS ook een aantal tegenstrijdigheden op in uw verklaringen omtrent de feiten die aanleiding gaven tot uw vrees.** Zo spreekt u bij DVZ van drie personen tijdens de aanval (CGVS-V, p. 3), terwijl u op het CGVS wisselt tussen twee (NPO, p. 18, 28) en drie personen (NPO, p. 13, 25). Verder stelde u bij DVZ dat u na de aanval vluchtte en één week bij uw vriend verbleef. Hij heeft u wat geld geleend (CGVS-V, p. 3). In tegenstelling, op het CGVS, stelde u dat u slechts één nacht bij uw vriend M., die u 10.000 Naira heeft gegeven, heeft verbleven (NPO, p. 5, 25, 29). Ook, stelde u bij DVZ vaagweg dat de feiten in '2006, 2007' plaatsvonden (CGVS-V, p. 3). Op het CGVS, blijft u ook vaag over wanneer deze feiten plaatsvonden. Pas na herhaaldelijk aandringen van de Protection Officier, kan u vaagweg meegeven dat het droogte seizoen was en ergens midden of einde 2006 (NPO, p. 9-10). Het CGVS kan er begrip voor opbrengen dat deze feiten reeds lang geleden zijn en daardoor mogelijks moeilijk te situeren, maar het betreft hier de datum dat u voorgoed uw huis verliet en even later ook voorgoed Nigeria. Gezien het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis, kan er van u wel verwacht dat u hier iets nauwkeuriger over bent. Verder baseert u ook uw overtuiging dat de aanvallers gestuurd waren door uw vader louter en alleen op het feit dat u geen andere problemen zou gehad hebben (NPO, p. 26-30). De aanvallers hebben ook niets gezegd dat wijst in de richting van uw vader (NPO, p. 26, 28). Daarnaast, **komen uw verklaringen omtrent de informatie die u heeft gevraagd over uw biologische ouders weinig doorleefd over.** Wanneer de Protection Officier u vraagt naar uw biologische ouders, stelt u dat u ze niet kent. Gevraagd of u er iets over weet, antwoordt u 'nee' (NPO, p. 17). Gevraagd of u dan nooit aan iemand heeft gevraagd naar hen, antwoordt u nu dat u het enkel aan uw moeder heeft gevraagd. U stelt dat ze het eerst heeft ontkend, maar vervolgens toch zei dat haar zus uw biologische moeder was. Er zou een ongeluk zijn gebeurd dat alleen u heeft overleefd, en zij heeft u vervolgens opgevoed. Maar, u verklaart dat u haar antwoord niet geloofde (NPO, p. 17-20). Gevraagd of u het nog aan iemand anders heeft gevraagd, stelt u nu plots dat u het ook aan uw broer heeft gevraagd (NPO, p. 20-21). Er dient opgemerkt te worden dat u maar weinig interesse toont in de waarheid omtrent uw adoptie. Immers, nadat uw moeder begon te vertellen, zei u dat u niet wilde luisteren: "PO: Heeft u gevraagd naar uw biologische vader? VZ: Ik weet het niet. Ze zei alleen dat mijn moeder een accident had, dat wou ze mij vertellen, maar ik wou niet meer luisteren." (NPO, p. 18).

U heeft het vervolgens ook nooit meer aan haar gevraagd (NPO, p. 20). Tot slot, is het ook opmerkelijk dat u pas op 33-jarige leeftijd achter deze adoptie komt. **Bovenstaande tegenstrijdigheden en merkwaardigheden ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid sterk.**

Uit bovenstaande analyse, blijkt dat er in uw hoofde noch sprake is van een actuele, noch van een ernstige vrees voor vervolging of ernstige schade ten opzichte van uw adoptievader. Het CGVS steunt hiervoor op uw vage, inconsistente verklaringen omtrent de actualiteit van uw vrees – zestien jaar na de feiten – én de vaststelling dat u herhaaldelijk gedrag vertoont dat haaks staat op een vrees voor vervolging of ernstige schade. Bijkomend, werden er ook verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld, dewelke uw algehele geloofwaardigheid hebben ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-reportnigeriasecurity-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021)) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl asSunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

*U legt uw internationaal rijbewijs, uitgegeven door Nigeria, voor. Dit document **ondersteunt uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit**, dewelke niet meteen ter discussie stonden.*

*U legt een aanvraagformulier voor medische beeldvorming voor ter ondersteuning van de littekens die u beweert te hebben opgelopen in de aanval (d.d. 2006). Ten eerste, wordt op dit formulier nergens uw naam vermeld. Bijgevolg, kan er dus ook niet met zekerheid worden gesteld dat dit formulier betrekking heeft op u. Ten tweede, wordt er vermeld dat de patiënt reeds drie jaar lage rugpijn heeft. In tegenstelling, haalt u littekens aan van een aanval die dateert van 16 jaar geleden. Tot slot, kan u deze rugpijn op verschillende manieren hebben opgelopen én uw arts doet hier ook geen uitspraken over. **Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat het overgemaakte formulier aan bovenstaande redenering niets kan veranderen.***

*U legt **geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen**. Omtrent uw paspoort, verklaart u op het CGVS en tijdens uw DVZ Verklaring interview dat uw paspoort werd gestolen enkele dagen na aankomst in België (dus begin 2017) (DVZ-V, p. 11; NPO, p. 31). In tegenstelling, op uw 'Bijlage identiteitsdocumenten,' stelde u dat u uw paspoort bent verloren in 2018 (zie administratief dossier). Daarnaast, waar u bij DVZ verklaarde dat u 1.000 dollar betaalde voor uw reis van Libië naar Italië, stelt u op het CGVS dat het 2.000 dollar betrof (NPO, p. 30). **Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid alleen maar verder.***

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In het eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas ten onrechte ongeloofwaardig wordt geacht.

Hij stelt dat er bij de DVZ een misverstand is ontstaan; hij stelde dat zijn beide biologische ouders zijn gestorven en hij heeft nooit bedoeld dat zijn adoptieve ouders zijn gestorven.

Verder verwijst verzoeker naar zijn verklaringen en vindt het opmerkelijk dat, terwijl hij een "vijand" vermeldt in het antwoord, hierover niet werd doorgevraagd. Tevens verwijst hij naar zijn verklaringen op p. 27 inzake de vrees te worden vermoord wegens "een probleem omwille van die ruzie".

Verder stelt verzoeker inzake de ernst van de feiten:

"Verzoeker werd mishandeld en vernederd door zijn adoptievader. Het is echter altijd een grote afweging voor iemand om het ouderlijk huis te verlaten. In een land als Nigeria is dit bovendien moeilijk. Om financiële redenen en omdat hij zijn (adoptief)moeder niet wou achterlaten heeft verzoeker het ouderlijk huis niet onmiddellijk verlaten. Wanneer hij echter te weten kwam dat hij niet de biologische zoon was én hierna nog eens aangevallen werd door onbekenden, kon hij niet anders dan vluchten. Die aanval was dan ook de reden waarom hij gevlucht is uit zijn ouderlijke woning.

Zoals ook blijkt uit de uiteenzetting onder punt 11.2.2 is de Nigeriaanse overheid niet in staat tegen dergelijke aanvallen bescherming te bieden. Verzoeker zag dan ook geen andere optie dan het land te verlaten."

Inzake zijn asielaanvragen stelt verzoeker:

"Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeker bij DVZ zou hebben verklaard dat hij in 2009 asiel aanvraagde in Italië. Op p. 10 van het verhoor bij DVZ staat duidelijk dat verzoeker heeft verklaard dat hij in het jaar 2008 asiel heeft aangevraagd, hetgeen hij ook verklaarde bij het CGVS. Daarnaast is het feit dat verzoeker met enige vertraging een officieel asielverzoek heeft ingediend geen aanwijzing dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker werd aangevallen na een ruzie met zijn adoptieve ouders en riskeert zijn leven bij terugkeer naar Nigeria."

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker was tijdens de aanval nietsvermoedend aan het rusten in bed, toen hij plotseling werd aangevallen door enkele jongens. Verzoeker heeft steeds gesteld dat het om 3 personen ging. Verzoeker is zeker dat hij tijdens het interview nooit heeft verklaard dat het om 2 personen ging. Het is duidelijk dat dergelijke vermeende tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat verzoeker de notities van het

persoonlijk onderhoud bij het CGVS nooit heeft ontvangen en bijgevolg nooit enige opmerking heeft kunnen maken op de notities van het interview. Dit schendt uiteraard het zorgvuldigheidsbeginsel. In ieder geval baseert verwerende partij zich voornamelijk op enkele kleine tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker en geenszins op de informatie die verzoeker wel kon verschaffen. Om die reden heeft verwerende partij haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

[...]

Tot slot moet rekening gehouden worden met het feit dat de problemen reeds 16 jaar geleden zijn ontstaan waardoor verzoeker zich niet exact herinnert wanneer in 2006 hij precies is vertrokken. Wanneer er vervolgens werd gevraagd welk seizoen het was, heeft verzoeker geantwoord dat het tijdens het droge seizoen was. Er werd helemaal niet aangedrongen zoals verwerende partij in de bestreden beslissing beweerde.

Aangaande de reactie van verzoeker op het nieuws dat hij geadopteerd is, moet worden opgemerkt dat elke persoon er anders mee omgaat. Verzoeker wou het niet meer aanhoren van zijn adoptiemoeder, omdat het te zwaar werd. Hij geloofde tevens haar verhaal eerst niet.

Op p. 20 van het persoonlijk onderhoud leest men: [...]

Het is duidelijk dat verzoeker nog steeds in de war is en moeite heeft om over dit onderwerp te praten. Dit betekent evenwel niet dat zijn relaas als ongeloofwaardig kan worden afgewezen."

2.2. Verzoeker beroept in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent.

Verzoeker stelt:

"Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op ernstige schade door willekeurig geweld in Nigeria. Echter uit het rapport EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 die tevens door verwerende partij geraadpleegd werd staan volgende elementen: [...]"

Verzoeker verwijst naar informatie over Edo state, waarvan verzoeker afkomstig is, en citeert bijkomende landeninformatie.

Hij concludeert : *"Uit voorgaande is duidelijk dat er een ernstig veiligheidsprobleem heerst in alle delen van Nigeria. Verzoeker loopt wel degelijk een groot risico op ernstige schade door willekeurig geweld. Hij heeft minstens recht op de subsidiaire beschermingsstatus."*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Inzake verzoekers identiteit en documenten stelt de bestreden beslissing:

*"U legt uw internationaal rijbewijs, uitgegeven door Nigeria, voor. Dit document **ondersteunt uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit**, dewelke niet meteen ter discussie stonden.*

*U legt een aanvraagformulier voor medische beeldvorming voor ter ondersteuning van de littekens die u beweert te hebben opgelopen in de aanval (d.d. 2006). Ten eerste, wordt op dit formulier nergens uw naam vermeld. Bijgevolg, kan er dus ook niet met zekerheid worden gesteld dat dit formulier betrekking heeft op u. Ten tweede, wordt er vermeld dat de patiënt reeds drie jaar lage rugpijn heeft. In tegenstelling, haalt u littekens aan van een aanval die dateert van 16 jaar geleden. Tot slot, kan u deze rugpijn op verschillende manieren hebben opgelopen én uw arts doet hier ook geen uitspraken over. **Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat het overgemaakte formulier aan bovenstaande redenering niets kan veranderen.***

*U legt **geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen**. Omtrent uw paspoort, verklaart u op het CGVS en tijdens uw DVZ Verklaring interview dat uw paspoort werd gestolen enkele dagen na aankomst in België (dus begin 2017) (DVZ-V, p. 11; NPO, p. 31). In tegenstelling, op uw 'Bijlage identiteitsdocumenten,' stelde u dat u uw paspoort bent verloren in 2018 (zie administratief dossier). Daarnaast, waar u bij DVZ verklaarde dat u 1.000 dollar betaalde voor uw reis van Libië naar Italië, stelt u op het CGVS dat het 2.000 dollar betrof (NPO, p. 30). **Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid alleen maar verder.***

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van voorstaande motiveringen. Deze vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent. In acht genomen dat verzoeker Nigeria verlaten heeft in 2006 en blijkens zijn eigen verklaringen in 2008 bij de DVZ bescherming vroeg in Italië, kan van hem verwacht worden dat hij duidelijke verklaringen aflegt inzake zijn documenten en reisweg.

5. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Verzoeker verklaarde bij de DVZ, zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift (p. 5), dat hij in 2008 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië. Evenwel wordt ook vastgesteld dat verzoeker geen concreet verweer voert ten aanzien van de motivering die verder stelt:

"Echter, uit objectieve gegevens in uw administratief dossier, blijkt dat u pas midden 2013 asiel heeft aangevraagd (zie EUODAC-hit in het administratief dossier). U vroeg dus pas vijf jaar na aankomst in Europa internationale bescherming aan. Ook in België diende u uw asielaanvraag laattijdig in. Per uw verklaring, kwam u in België aan op 2 januari 2017 (NPO, p. 26). Echter, u diende pas uw verzoek in op 18 november 2019, bijna drie jaar later dus. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u stelt dat u niet wist hoe u dit moest doen.

Erop gewezen dat u reeds eerder asiel had aangevraagd en dus wel op de hoogte was van de procedures, antwoordt u vaagweg dat u niet wist wie de juiste persoon was om dit aan te vragen en dat er veel slechte mensen zijn. Gevraagd of u zich, bijvoorbeeld, niet tot de politie kon wenden om hulp te vragen, antwoordt u simpelweg: "daar heb ik dan een fout gemaakt" (NPO, p. 31-32). **Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.** De vaststelling dat u, zowel na aankomst in Italië als na aankomst in België, nog jaren heeft gewacht alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt. Uw uitleg hiervoor kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en doet dan ook niet afbreuk aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure."

Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat zijn verzoeken om internationale bescherming niet getuigen van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt dit overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

6. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van een vrees voor zijn adoptievader, de reden waarom hij in 2006 Nigeria verliet.

7. Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Daargelaten het mogelijke opgeworpen misverstand omtrent het overlijden van zijn biologische ouders dan wel adoptieouders, blijkt dat verzoeker in 2006 Nigeria heeft verlaten ingevolge problemen met zijn familie. Verzoeker brengt echter geen concreet gegeven bij waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat zijn vrees actueel in 2022, bijgevolg meer dan 15 jaar later, nog actueel zou zijn.

Verder sluit de Raad zich op basis van de gegevens in het dossier aan bij de niet concreet betwiste motivering die luidt:

"Daarnaast, haalt u tijdens uw DVZ interview niet expliciet een actuele vrees aan ten opzichte van uw adoptievader. U maakt wel melding van de aanval en uw vermoeden dat uw adoptievader hierachter zat. Maar, gevraagd wat u dan vreest bij een terugkeer naar Nigeria, antwoordt u: "ik heb geen huis om naartoe te gaan. Ik wil gaan reizen. Ik wil zelf een thuis zoeken en een familie starten" (CGVS Vragenlijst d.d. 10/12/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, legt u maar weinig overtuigende verklaringen af over uw actuele vrees. Gevraagd wat er zou gebeurd zijn indien u niet was weggegaan, antwoordt u: "misschien zou ik dood zijn." Gevraagd wat u denkt dat u zal overkomen als u vandaag zou terugkeren naar Nigeria, stelt u: "als ik naar Nigeria ga, dan kan ik niet terug naar dat huis. Ik weet dat ze mijn ouders niet zijn. Ik heb daar niets meer te zoeken. Ik wil niet terug naar Nigeria gaan. Misschien als ik ga, gaat mijn vriendin mee. Nigeria is groot. Zij en haar familie, haar ouders, zijn nu mijn familie. Haar kinderen noemen mij vader." Gevraagd of u problemen voorziet bij een terugkeer, antwoordt u: "weet je, ik denk dat ik een probleem heb omwille van die ruzie. Ze wouden me vermoorden. Als ik niet wegrende, dan zouden ze me vermoord hebben. Als ik toen was vermoord, dan zou ik hier nu niet zijn." Gevraagd of u dan vreest dat het opnieuw zou gebeuren, antwoordt u: "ik weet het niet. Ik ken mijn vijand niet. Ik heb geen thuis daar. Ik ben klaar met Nigeria. Ik heb een nieuwe familie hier nu." Gevraagd of er een reden is waarom u vandaag niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria, stelt u dat er misschien een probleem is als u teruggaat naar uw vaders' huis gezien hij u niet meer in zijn leven wil. U stelt dat u niet terug wilt naar dat huis. De Protection Officer vraagt u daarop dat indien u niet zou terugkeren naar uw vaders' huis u dan geen problemen voorziet bij een terugkeer, waarop u antwoordt: "nee, als ik Nigeria zou bezoeken, als ik zelf Nigeria zou bezoeken, zou ik alleen de familie van mijn verloofde bezoeken. Ik zou daar niet blijven in Nigeria."

De vraag wordt hierop herhaald, maar opnieuw antwoordt u ontwijkend: "ik heb geen probleem. Ik vertelde alle gebeurtenissen. Als ik naar Nigeria zou gaan, dan zou ik naar mijn verloofde haar familie gaan. Nigeria is groot. Als ik naar daar ga, is het alleen om op bezoek te gaan, niet om in Nigeria te blijven." De vraag wordt een derde keer herhaald, waarop u nu zelf aangeeft dat u misschien inderdaad geen probleem heeft, als u daar niet naartoe zou gaan (NPO, p. 26-28). **Het mag uit bovenstaande verklaringen blijken dat u vaag blijft over uw actuele, concrete vrees. Een conclusie die verder wordt gesterkt door het feit dat u wel overweegt om terug te keren naar Nigeria voor 'bezoekjes.'**"

8. Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker voert geen enkele grond van vervolging aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in de mogelijkheid is om bescherming te vragen aan de Nigeriaanse overheid indien hij actueel in 2022 bescherming zou nodig hebben voor de aangevoerde feiten uit 2006.

De Raad sluit zich na kennisname van de gegevens ook aan bij de niet nuttig weerlegde motivering die stelt:

"Daarnaast, kan er ook **niet worden ingezien waarom u niet gewoon uw ouderlijke woning verliet en elders in Nigeria bent gaan wonen**. Immers, u verklaart herhaaldelijk dat uw adoptievader u slecht behandelde (NPO, p. 8-10, 16-17): hij sloeg u (NPO, p. 8, 17-18), u kreeg soms geen eten (NPO, p. 8), u stelt dat u nooit heeft kunnen trouwen, omdat niemand op bezoek mocht komen in het huis (NPO, p. 9, 11), zelfs uw (ex-)vriendin en kinderen mochten niet op bezoek komen (NPO, p. 9, 11). U verklaart: "Ik had zoveel zorgen. Ik was niet gelukkig in het huis." (NPO, p. 9). Ondanks dit alles, bleef u wonen in het ouderlijke huis van uw adoptievader. U had nochtans wel de financiële middelen – u werkte als mecanicien (NPO, p. 11-12) – én een gezin – een vriendin en twee kinderen (NPO, p. 22-23) – om bij te gaan wonen. U had zelfs het voorbeeld van uw jongere broer, wie in soortgelijke slechte omstandigheden zat (NPO, p. 8-10, 21), die wel alleen ging wonen (NPO, p. 8-10). **De vaststelling dat u, ondanks dit alles, nooit opteerde om uw ouderlijke huis te verlaten, ondermijnt de ernst van deze feiten sterk.** U werd hiermee ook geconfronteerd op het CGVS en uw antwoord is, op zijn minst, opvallend te noemen: "Ik had een grote kamer daar. Ik had er mijn eigen, persoonlijke ruimte. Waarom zou ik geld uitgeven als ik die plaats had in het huis van mijn vader? Misschien wou hij dat ik wegging, zodat hij mijn kamer kon verhuren. Mijn vriendin mocht niet naar huis komen."

Dan wou ik misschien alleen gaan wonen, maar de vader van mijn vriendin vond me niet leuk. Ik wou niet gewoon een vriendin zoeken en hebben en dan veel kinderen om uit het huis te raken." Gevraagd of u dan, na de problemen, heeft overwogen om elders in Nigeria te gaan wonen, antwoordt u: "ja, daarom wou ik naar Lagos gaan. Lagos is drukker. Het leeft 24u/24u. Ze doen er altijd zaken. Je kan naar een park gaan en daar gelukkig zijn. Ik had daar kunnen overleven, maar ik wou niet gewoon overleven. Deze plaats is te saai, dus ik dacht 'eens denken... laat ik naar europa gaan.'" (NPO, p. 29-30). Uit uw verklaringen – u stelt zelf dat u in Lagos had kunnen overleven én uw broer is ook gewoon elders in Nigeria gaan wonen – **blijkt duidelijk dat u simpelweg elders in Nigeria had kunnen wonen en dat u uw land geenszins verlaten hebt uit vrees voor vervolging, noch naar aanleiding van een reëel risico op ernstige schade.** Deze vaststelling wordt nog gesterkt door het feit dat u zich nooit tot de Nigeriaanse autoriteiten heeft gewend na uw problemen. Gevraagd waarom niet, antwoordt u simpelweg: "ik heb er niet aan gedacht" (NPO, p. 28-29). Nochtans, dient er te worden benadrukt dat **internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U heeft zich immers noch tot de Nigeriaanse autoriteiten gewend, noch zocht u op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming."

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo state geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de conclusies van verweerder en verwijst naar landeninformatie over de algemene veiligheidssituatie in Nigeria en Edo state. Uit deze informatie blijken geen elementen dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hoewel er melding is van dreigend geweld kan hieruit geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) worden afgeleid in Edo state.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS